

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobce: **V. R.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/0AM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. května 2016, č. j. OAM-386/ZA-ZA11-P14-2016, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora identifikovaného rozhodnutí, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/ 1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) nepřípustnou, řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu se zastavilo a státem příslušným k posouzení podané žádosti dle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady číslo 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Evropského a parlamentu a Rady“) byla určena Polská republika.

Konstatoval, že v předcházejícím správním řízení o udělení azylu v České republice byl zkrácen na svých právech. Měl za to, že správní orgán v tomto řízení nevzal v úvahu skutečnost, že k Polské republice nemá žádné bližší vazby. Uvedl rovněž, že v České republice žije jeho sestra a je to tedy pro něho cílová země. Rád

by rovněž zajistil adekvátní péči pro svého syna, který trpí dětskou mozkovou obrnou. Na Ukrajině se o něj není schopen postarat, neboť tam není dostatek pracovních příležitostí a rovněž z toho důvodu, že zdravotní péče, kterou je možno na Ukrajině zajistit, není dostatečná. Navrhl proto, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Nařízení Evropského parlamentu a Rady a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Dále uvedl, že dne 22. 4. 2016 byl s žalobce proveden pohovor k objasnění důvodů, pro které žádá o mezinárodní ochranu na území ČR. Vyplynulo z něho, že do ČR přicestoval na polské vízum, to si pořídil z důvodu, že potřeboval urychleně z vlasti odcestovat, na české vízum by musel čekat půl roku, oproti tomu polské vízum mu bylo vystaveno za 3 týdny. V Polsku žádat o azyl nechce, neumí polsky, nikoho tam nemá a nikdy tam nebyl. ČR je jeho cílovou zemí, má zde své dvě sestry. Na Ukrajině žije jeho čtyřletý syn, který má dětskou mozkovou obrnu a on není schopen se o něj na Ukrajině postarat. Z údajů v cestovním dokladu žalobce, kterým prokázal svou totožnost, správní orgán zjistil, že žalobce byl dne 19. 4. 2016, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelem dlouhodobého víza č. POL007643760 vydaného Polskou republikou s platností ode dne 20. 2. 2016 do dne 10. 12. 2016, počtem 180 dní pobytu a vícenásobným vstupem. Z tohoto důvodu pak bylo nezbytné, aby správní orgán v případě žalobce aplikoval kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle čl. 12 Dublinského nařízení je tedy státem příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu Polská republika. Dne 26. 4. 2016 požádal správní orgán Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR a dne 2. 5. 2016 pak správní orgán obdržel informaci o akceptaci Polské republiky k příslušnosti a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Podle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je tak Polská republika povinna převzít žadatele o mezinárodní ochranu na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal na území ČR. K námitce žalobce, že k Polské republice nemá žádné bližší vztahy a naopak v ČR žijí jeho dvě sestry, a proto je jeho cílová země ČR, správní orgán uvádí, že sestry žalobce nepatří mezi „rodinné příslušníky“ definované v čl. 2 písm. g) ani pod definici „příbuzného“ ve smyslu čl. 2 písm. h) Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Sama o sobě tato skutečnost není natolik zásadním důvodem, který by byl schopen vyloučit aplikaci kritérií pro stanovení příslušnosti členského státu, který má v případě žalobce věcně o jeho žádosti o mezinárodní ochranu rozhodnout. Není tedy dán důvod pro uplatnění čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 18/2015 ze dne 6. 3. 2015. K příslušné Polské republice žalovaný uvádí, že jde o plnohodnotného člena EU. Polská republika je považována za bezpečnou zemi původu, jež dodržuje mezinárodní smlouvy a nejsou dány žádné důvody se domnívat, že by v jejím případě docházelo k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o azylu ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, které by představovaly riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení. Podotkl rovněž, že žalobní námitky nemohou vést ani k vyvrácení domněnky o Polské republice jako o bezpečné zemi, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Skutečnosti, které by tuto domněnku vyvrátily, musí splňovat určité

kvalitativní požadavky. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2016 č.j. 9 Azs 27/2016-37, kde se soud vyslovil tak, že „evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit.“ Jak již žalovaný podotkl výše, tato domněnka je vyvratitelná ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, nicméně pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že v příslušném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů, které s sebou nese riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný nemá žádné informace a ani takové nebyly předloženy žalobcem, o tom, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků, vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v polských zařízeních v průběhu azylového řízení, jak tomu bylo jednoznačně v případě Řecka. Nevyplývá tak ani ze zpráv pojednávajících o polském azylovém systému. Žalovaný dále uvedl, že nepopírá, že v některých případech může dojít k porušení základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu, nicméně v souladu s ustálenou judikaturou soudů ani případné excesivní a ojedinělé případy nemohou založit obavu o systematických nedostacích v příslušném členském státě (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 9. 5. 2016 č.j. 50 Az 1/2016-111 nebo již výše zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2016 č.j. 9 Azs 27/2016-37). Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní polské orgány či instituce. Dále žalovaný podotkl, že Polská republika je povinna objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění výše jmenovaného na území Polské republiky dne 2. 5. 2016.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále je „s.ř.s.“) a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 22. 4. 2016 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a České republice a sdělil, že z vlasti vycestoval přes Slovensko do Prahy. Na území ČR vstoupil dne 3. 4. 2016. Důvodem odchodu ze země původu byla skutečnost, že na Ukrajině byl povolán do armády. Konstatoval, že má pět dětí, o které se musí starat a plat pro vojáky je velmi nízký. Žalobce dále uvedl, že do České republiky přijel na polské vízum, které si opatřil, aby mohl co nejdříve opustit Ukrajinu. V Polsku však o azyl žádat nechce. V České republice má dvě sestry. Potřebuje se starat o svého čtyřletého syna, který trpí dětskou mozkovou obrnou a na Ukrajině mu není poskytována odpovídající lékařská péče.

Dále bylo ze správního spisu zjištěno, že správní orgán na základě posouzení údajů v cestovním dokladu zjistil, že žalobce byl ke dni 19. 4. 2016, tedy v době podání žádosti o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelem dlouhodobého víza č. POL007643760 vydaného Polskou republikou s platností ode dne 20. 2. 2016 do dne 10. 12. 2016, počtem 180 dní pobytu a vícenásobným

vstupem. S ohledem na uvedené správní orgán požádal dne 26. 4. 2016 Polskou republiku o přijetí žadatele o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v České republice. Dne 2. 5. 2016 obdržel správní orgán informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

Hodnocením naznačených skutkových okolností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žalovaný se ve správním řízení v dané věci musel zabývat tím, zda je ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež mohl na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady a učinil závěr, že v případě žalobce je třeba aplikovat čl. 12 citovaného nařízení.

Krajský soud považuje ve shodě s názorem žalovaného za zřejmé, že dne 19. 4. 2016, kdy podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, byl držitelem dlouhodobého víza č. POL007643760 vydaného Polskou republikou s platností ode dne 20. 2. 2016 do dne 10. 12. 2016, počtem 180 dní pobytu a vícenásobným vstupem.

V případě žalobce tedy bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, které uvádí: *„Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil“*. Žalovaný tedy postupoval v souladu s příslušnou právní úpravou, když dne 26. 4. 2016 požádal Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v České republice. Dne 2. 5. 2016 obdržel správní orgán informaci, že Polská republika uznává svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Krajský soud se tedy na základě těchto zjištěných okolností přiklonil k názoru žalovaného, že dle čl. 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Aplikací dané právní úpravy na projednávanou věc krajský soud dospěl k závěru, že Polská republika je povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Shora konstatovaný obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný postupoval zákonně, když na základě uvedeného

konstatoval naplnění podmínek stanovených ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území České republiky shledal nepřipustnou a správní řízení o této žádosti zastavil.

Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobce po věcné stránce a zabývat se jejími konkrétními důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Na základě uvedeného krajský soud uvádí, že všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci samé byly žalovaným správně zjišťovány a to v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu.

Současně krajský soud uvádí, že dle závazné judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27), je povinností správního orgánu zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí také tím, zda přemístění žadatele o azyl do určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylová řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. V uvedeném rozsudku se mimo jiné uvádí, že *„Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“*

Ve shodě s názorem žalovaného dospěl i krajský soud k závěru, že Polská republika je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Přiklonil se k názoru žalovaného, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky. Jak žalovaný uvedl, Polská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány Evropské unie vyjádřily ve smyslu zdržení se transferů žadatelů o mezinárodní ochranu. Nejsou známy žádné informace, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků vydaly prohlášení o nehumanitárních podmínkách v polských zařízeních v průběhu azylového řízení.

Krajský soud k uvedenému dodává, že žalobce neposkytl žádný konkrétní důkaz o tom, že by v Polské republice nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Krajský soud dále konstatuje, že podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Žalovaný tak v souladu se zákonem konstatoval naplnění podmínek stanovených v ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území České republiky důvodně shledal jako nepřipustnou, neboť k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Žalovaný náklady řízení nežádal. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 11. července 2016

JUDr. Magdalena Ježková v.r.
samosoudkyně